

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Det unge Tyskland (1890)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 675. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes06-shoot-idm139753868136416/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

onkel Grøv Brandenburg som Førsteiminister. Det nye Ministerium besluttede Forsamlingens Flytning fra Berlin til Brandenburg og lod (10. November) General Wrangel i Spidsen for den fra Danmark tilbagevendte Hær rykke ind i Berlin. Saa blev Borgervæbningen opløst og Belejringstilstand erklæret.

Og saa frugtesløst som Revolutionerne i Wien og Berlin forløb, saa frugtesløs blev den første tyske Rigsdag, der saanedes i Frankfurt 18. Maj 1848 og som sprængtes af Tropper den 18. Juni 1849 i Stuttgart. Den Rigsforstander, den havde valgt, Erkehertug Johan, gjorde Sit til at gøre den Østerrig underdanig; forgæves tilbød den i April 1849 Fr. Wilhelm IV den tyske Kejserkrone. Dens Suverænitet blev traadt under Fødder allerede da Windischgrätz i November 1848 lod Robert Blum, trods hans Ukrænkelighed som Medlem af Rigsparlamentet, skyde i Brigittenau; dens Betydning som Rigsforsamling faldt bort, altsom dens konservative Medlemmer fjernede sig og afrejste fra den. Da den splittedes i Stuttgart, var Reaktionen sejerrig over hele Europa:

Da saa man de trofaste Sidste sig sprede,
der havde om Frelseren længst holdt sig rede.
Deres Jordevandring de monne begynde
for Frelsens Ord overalt at forkynde,
vel vidende, at Landflygtigheds Kval,
Fattigdom, Lidelser uden Tal,
Fængsling og Død dem forbeholdt bleve.
Men «Frelsens Ord vil dem overleve».
I Trælle, der lystre de blodige Bud nu,
vid, Ordet er vordet Kød og er Gud nu!

Saaledes sang en af de sidste Trofaste, Moritz Hartmann. Han følte rigtigt, at Ideerne overlevede de ydre Omskiftelser.

I Slutningen af 1848 kunde Revolutionens Digtere kun besyngte deres faldne Mænd og dræbte Forhaabninger. I blandt dem staar Freiligrath og Hartmann højest, og typiske for Tidsalderens Sørgedigte over dens Helte er disse to Digteres Mindesange over Robert Blum, der ved sin faste og milde Karakter, sit jævne Væsen og sin besindige Holdning blev staaende for Samtidens Bevidsthed som et folkeligt Gudebillede*).

I Hartmanns *Rimkrønike* hedder det vemodigt om ham:

*) Smågn. ovenfor *Små. Skr. II* 409.